ORĘDOWNIK
STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 180 mk., miesięczna 70 mk. — Poszczególny numer 10 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 20.— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 30.— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Gazeta Gdańska" Tow. Akc., Gdańsk.

Nr. 88. | **Puck, środa, dnia 14 grudnia 1921 r.** | **Rok 35.**

Część Urzędowa

788.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 16 września 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 24 października 1919 roku o zmianie nazwisk.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. Pr. P. P. nr. 88, poz. 478) i art. 6 lit. d) ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Pr. P. P. nr. 64, poz. 385) zarządza się co następuje:

§ 1. Do przyjmowania próśb o zezwolenie na zmianę nazwiska powołane są:

Komisarjaty rządu w Warszawie, Łodzi i Lublinie, magistraty miast Lwowa i Krakowa, na obszarze b. dzielnicy pruskiej starostwa grodzkie, a w miastach tworzących powiaty miejskie, w których niema urzędu starostwa grodzkiego, prezydenci tych miast, — pozatem wszędzie starostwa.

O kompetencji miejscowej rozstrzyga miejsce faktycznego zamieszkania proszącego, a jeśli ten mieszka zagranicą — miejsce, w którem po raz ostatni sam lub jego wstępni w kraju mieszkali.

§ 2. Prośba o zmianę nazwiska winna zawierać:
1. nazwisko, które proszący pragnie przybrać,
2. powody zamierzonej zmiany nazwiska,
3. jeżeli proszący o zmianę nazwiska ubiega się o zwolnienie lub zniżenie opłaty, przewidzianej w art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. wiadomości co do jego stosunków rodzinnych, majątkowych i zarobkowych.

Do prośby należy dołączyć:
1. metrykę (pełny wypis z aktu) urodzenia, względnie i chrztu, jeśli proszący jest chrześcijaninem,
2. metrykę ślubu, o ile proszący pozostaje w związku małżeńskim,
3. metrykę urodzenia, względnie i chrztu dzieci w dniu wniesienia prośby jeszcze niepełnoletnich,
4. dowód obywatelstwa polskiego.

Osoby, których związek małżeński został przez śmierć, unieważnienie małżeństwa lub rozwód rozwiązany, winny dołączyć nadto metrykę śmierci zmarłego małżonka, względnie dowód rozwiązania małżeństwa w inny sposób.

Za dowód obywatelstwa polskiego uważa się poświadczenie obywatelstwa przewidziane w art. 11 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. nr. 52, poz. 320), akt nadania obywatelstwa, przewidziany w art. 14 tegoż rozporządzenia, akt uznania lub odzyskania obywatelstwa w myśl art. 3 i 10 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie państwa polskiego (Dz. U. R. P. nr. 7, poz. 44), wreszcie poświadczenie opcji na rzecz obywatelstwa polskiego w myśl obowiązujących przepisów.

§ 3. Za osoby niemające zdolności do działań prawnych lub ograniczone w tej zdolności wnosi prośbę o zmianę nazwiska prawny zastępca, który, o ile jest opiekunem lub kuratorem, potrzebuje do wniesienia prośby zezwolenia sądu opiekuńczego.

§ 4. Władza wymieniona w § 1 po przeprowadzeniu niezbędnych dochodzeń przedstawi prośbę wraz z wynikiem dochodzeń władzy administracyjnej II instancji, ta zaś Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Minister Spraw Wewnętrznych rozpatruje prośbę i w razie uznania jej za zasługującą na uwzględnienie, zarządza, by władza administracyjna II instancji umieściła na koszt proszącego ogłoszenie zamierzonej zmiany nazwiska w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej oraz w trzech dziennikach nieurzędowych.

Minister Spraw Wewnętrznych rozstrzyga również prośby o zwolnienie do opłaty za zmianę nazwiska, względnie o jej zniżenie.

§ 6. Sprzeciwy, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 r. należy wnosić do władzy administracyjnej wymienionej w ogłoszeniu o zamierzonej zmianie nazwiska.

Władza ta przedstawi sprawę do decyzji Ministrowi Spraw Wewnętrznych wraz z wszystkiemi do niej odnoszącemi się aktami.

§ 7. Kto sprzeciw uzasadnia tem, że używa tego samego nazwiska, które proszący przybrać zamierza, winien przedstawić swoją metrykę urodzenia lub inne

dowody, wykazujące prawo jego do używania nazwiska, o które chodzi.

Jeśli do sprzeciwu nie dołączono wyżej wymienionych dowodów, wezwie władza sprzeciwiającego się do uzupełnienia braków i wyznaczy w tym celu odpowiedni termin; termin ten nie będzie krótszy niż trzy tygodniowy i nie dłuższy niż trzymiesięczny; nie może on również upływać wcześniej niż w dni 90 od dnia ogłoszenia zamierzonej zmiany nazwiska w dzienniku urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej.

Niezastosowanie się do wezwania władzy może spowodować odrzucenie sprzeciwu przez Ministra Spraw Wewnętrznych dla braku legitymacji prawnej ze strony sprzeciwiającego się.

§ 8. Jeśli w sprawie zamierzonej zmiany nazwiska nie wpłynął żaden sprzeciw w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919 r. lub jeśli wniesiony sprzeciw został przez Ministra Spraw Wewnętrznych odrzucony, władza administracyjna II instancji po złożeniu przez proszącego opłaty za zmianę nazwiska, o ile od niej w całości zwolniony nie został, wyda proszącemu akt zezwolenia na zmianę nazwiska, umieści ogłoszenie o udzielonem zezwoleniu na jego koszt w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, oraz zarządzi adnotację w aktach stanu cywilnego.

§ 9. Czynności przekazane w niniejszem rozporządzeniu tak władzy administracyjnej I jak i II instancji spełnia na obszarze miasta st. Warszawy Komisarjat Rządu.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: **W. Raczkiewicz.**
Minister był. Dzielnicy Pruskiej: **Dr. J. Trzciński.**

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 30 listopada 1921 r.

L i p s k i, starosta.

789.

ROZPORZĄDZENIE

w sprawie taryfy, według której związki ubogich byłej dzielnicy pruskiej mają zwracać koszty utrzymania ubogich.

Na podstawie § 30 niemieckiej ustawy o miejscu zamieszkania pod względem wsparcia z dnia 6 czerwca 1870 r. (Dziennik Ustaw Związku Północno-Niemieckiego str. 360) i dnia 30 maja 1908 (Dziennik Ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 377), tudzież § 35 pruskiej ustawy wykonawczej z dnia 8 marca 1871 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 130), oraz art. 6 b ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Praw nr. 64 poz. 385), w porozumieniu z Wydziałami Krajowemi poznańskim i pomorskim postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Wysokość kosztów, które związek ubogich byłej dzielnicy pruskiej winien zwrócić innemu związkowi ubogich b. dzielnicy pruskiej za wspieranie ubogich niezdolnych do pracy lub ubogich chorych, ustanawia się bez względu na wiek ubogiego, jak następuje:

1. Za ubogich, umieszczonych w zakładach publicznych — n. p. w szpitalach, w zakładach dla ułomnych, w przytuliskach, w ochronkach, — dla których istnieją stawki za leczenie, zwraca się koszty według najniższych stawek, przewidzianych w odnośnym zakładzie:
   Koszty te obejmują także wydatki za wyżywienie, pielęgnowanie, pomoc lekarską, lekarstwa.
2. Za ubogich, leczonych w domu, zwraca się koszty konieczne za pomoc lekarską, operacje, lekarstwa; oprócz tego zwraca się koszty konieczne za wyżywienie stosownie do zasad wymienionych pod liczbą 3. Koszty na pomoc lekarską, operację, lekarstwa, oraz koszty za wyżywienie nie mogą przewyższać kosztów, podanych pod liczbą 1.
3. Za wspieranie ubogich, nie podpadających ani pod liczbę 1 ani pod liczbę 2, zwraca się rzeczywiste koszty utrzymania udowodnione stwierdzonemi rachunkami, przyczem związek ubogich nie może żądać od drugiego związku ubogich zwrotu większych kosztów aniżeli sam ponosi przy wspieraniu potrzebujących pomocy ubogich z własnej gminy.

Koszty te nie mogą jednak przewyższać najwyższych stawek, podanych poniżej według trzech klas.

I. Do I klasy należą miasta liczące ponad 25 000 mieszkańców: najwyższa stawka wynosi 900 mk. miesięcznie czyli 30 mk. za każdą rozpoczętą dobę.

II. Do II klasy należą miejscowości liczące od 4000 do 25 000 mieszkańców; najwyższa stawka wynosi 600 mk. miesięcznie czyli 20 mk. za każdą rozpoczętą dobę.

III. Do III klasy należą wszystkie inne miejscowości, nie zaliczone do rodzaju miejscowości pod 1 i 2 wymienionych: najwyższa stawka wynosi 450 mk. miesięcznie czyli 15 mk. za dobę już rozpoczętą.

Przy stwierdzeniu liczby mieszkańców miarodajne jest ostatnie urzędowe liczenie ludności.

Wysokość sumy, którą się zwraca za utrzymanie w zakładzie prywatnym lub w rodzinie, nie może przenosić 1800 mk. miesięcznie.

Kwoty wyłożone na dostarczenie niezbędnej odzieży i bielizny winny być osobno zwrócone, o ile zostaną wykazane rachunkami.

Art. 2.

Wysokość wsparcia dla częściowo niezdolnych do pracy ubogich winna wynosić mniej niż stawki, w art. 1 wymienione, zależnie od stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez lekarza.

Art. 3.

Tytułem kosztów pogrzebu winien związek ubogich b. dzielnicy pruskiej zwrócić innemu związkowi ubogich b. dzielnicy pruskiej rzeczywiste koszty, jakie powstają przy najskromniejszym pogrzebie, jednakowoż odpowiadającym godności człowieka. Wysokość tych kosztów musi być stwierdzona rachunkami, a dla osoby mającej więcej niż dwa lata nie może przenosić wysokości trzykrotnego najwyższego miesięcznego wsparcia, udzielanego ubogim według zasad w art. 1 wymienionych, zaś dla dziecka poniżej dwóch lat koszty te nie mogą wynosić więcej niż dwukrotnie najwyższe miesięczne wsparcie ubogiego, w art. 1 bliżej oznaczone.

Art. 4.

Uchyla się:

a) taryfę pruską z dnia 30 listopada 1910 r., dotyczącą zwrotu kosztów wspierania ubogich (Dz. Urzęd. Pruskiego Min. Spraw Wewnętrznych strona 333),

b) rozporządzenie Ministra byłej dzielnicy pruskiej z dnia 21 lipca 1920 r. w sprawie zmiany pruskiej taryfy z dnia 30 listopada 1910 r., według której związki ubogich b. dzielnicy pruskiej wzajemnie mają zwracać sobie koszty utrzymania ubogich (Dz. Urzęd. nr. 46 poz. 393).

Art. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1921 r.

Poznań, dnia 21 września 1921 r.

Minister: w. z. Dr. **Wachowiak.**

Powyższe podaję związkom ubogich do przestrzegania.

Puck, dnia 29 listopada 1921 r.

Lipski, starosta.

790.

OBWIESZCZENIE

w sprawie wykonywania nadzoru policyjnego nad zakładami przemysłowymi.

Wojewoda Pomorski wydał następujący okólnik:

„Dochodzą do mnie coraz częstsze wiadomości, że nadzór policyjny nad zakładami przemysłowymi jest stanowczo nie wystarczający. Dowiaduję się, że istnieje na Pomorzu cały szereg zakładów przemysłowych, podlegających Inspekcji Przemysłu, które, nie uzyskawszy odpowiedniej koncesji lub nie zgłosiwszy swoich zakładów do organów policji, wymykają się w ten sposób zupełnie z pod nadzoru policji i Inspekcji Przemysłu. Zwracam jeszcze raz uwagę, że zakłady, wyszczególnione w § 16 Ordynacji Procederowej, muszą posiadać odpowiednie koncesje, udzielane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny lub Wydziały Powiatowe względnie Magistraty zgodnie z ustawą o właściwości władz administracyjnych i administracyjno-sądowych z dnia 1 sierpnia 1883 r. (G. S. str. 237) § 109–113. Założenie kotłów parowych w myśl § 24 Ordynacji Procederowej wymaga również zezwolenia władzy, przyczem kocieł parowy nie może być uruchomiony przed zbadaniem, czy wykonanie jego odpowiada przepisom budowlanym, ogniowym i zdrowotnym w myśl udzielonego zezwolenia, i przed poddaniem go próbie przez stowarzyszenie dozoru nad kotłami.

Wszystkie zakłady przemysłowe, nie podlegające § 16 i 24 Ord. Proced., a zatrudniające ponad 10 ludzi lub używające siły motorycznej, muszą zgłosić przed rozpoczęciem pracy swoje zakłady do organów miejscowej policji, która ma nad nimi urzędować w myśl rozporządzenia mego z dnia 15 marca 1921 r. (Dzien. Urz. Wojew. Pomorskiego str. 510 i 511 i okólnika z dnia 29 września 1921 r. L. dz. V b 2656/21). Rozporządzenia te dotyczą również wszelkich zmian dokonywanych w istniejących zakładach przemysłowych.

We wszystkich powyższych wypadkach jest niezbędna ścisła współpraca organów policji z Inspekcją Przemysłu zgodnie z powyższymi przepisami.

Niestosowanie się do powyższego, wywołuje ogólnie obniżenie zakładów przemysłowych pod względem zdrowotności i bezpieczeństwa publicznego, z czem należy usilnie walczyć.“

Puck, dnia 2 grudnia 1921 r.

Lipski, starosta.

791.

Sprzedaż koni.

Przegląd, wzgl. równoczesna sprzedaż licytacyjna koni wypożyczonych za rewersem, odbędzie się według niżej podanego planu, a mianowicie:

Dnia 5 grudnia b. r. o godzinie 9 w Grudziądzu w Koszarach imien. Gen. Józefa Hallera przy ulicy Lipowej.

Dnia 6 grudnia b. r. o godzinie 9 w Chełmnie.

Dnia 7 grudnia b. r. o godzinie 9 w Toruniu.

Dnia 9 grudnia b. r. o godzinie 9 w Wąbrzeźnie.

Dnia 12 grudnia b. r. o godzinie 9 w Brodnicy.

Dnia 14 grudnia b. r. o godzinie 9 w Lubawie.

Dnia 17 grudnia b. r. godzinie 9 w Tczewie, dokąd mają być spędzone konie również i z powiatów Gniew i Starogard.

Dnia 20 grudnia b. r. o godzinie 9 w Kościerzynie, dokąd mają być spędzone konie również i z powiatu Kartuzkiego.

Dnia 22 grudnia b. r. o godzinie 9 w Tucholi, dokąd mają być spędzone konie również i z powiatu Chojnickiego.

Dnia 23 grudnia b. r. o godzinie 9 w Świeciu.

Równocześnie donoszę, że przy sposobności przeglądu wzgl. sprzedaży koni wypożyczonych za rewersem, odbędzie się także licytacyjna sprzedaż wybrakowanych koni wojskowych, w miejscu i terminie wyżej wyznaczonym a **w Pucku dnia 19 grudnia b. r. o godzinie 9**, gdzie tylko 6 koni sprzedanych zostanie.

Powyższe ogłoszenie podadzą pp. sołtysi do publicznej wiadomości.

Puck, dnia 7 grudnia 1921 r.

Lipski, starosta.

792.

KOMUNIKAT

Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu.

Jak dowodzą liczne skargi z kół robotniczych, to u wielu pracodawców, zwłaszcza u tych, którzy pochodzą z innych dzielnic, panuje mniemanie, że oprócz składek do Kasy Chorych nie potrzeba opłacać żadnych dalszych składek do ubezpieczeń społecznych. Zwraca się przeto wszystkim pracodawcom uwagę, że są obowiązani, wszystkich swych pracowników ubezpieczać nie tylko od choroby, ale także od inwalidztwa i na starość a w przedsiębiorstwach przemysłowych, także od nieszczęśliwych wypadków.

Każdy robotnik, czy pomocnik, czy też służąca, musi przy wstąpieniu do pracy oddać pracodawcy swą inwalidową kartę kwitową, do której wlepia pracodawca co tydzień 1 znaczek po 5 marek. Znaczki sprzedaje poczta, karty inwalidowe wystawia i wymienia władza miejscowa.

Przedsiębiorca, zatrudniający w swem przedsiębiorstwie dziesięciu ludzi lub używający do zapędu motorów siły parowej lub zwierzęcej a dalej właściciele kopalń, salin, aptek, browarów, przedsiębiorstw budowlanych, ślusarskich, kowalskich, studniarskich, kominiarskich, czyszczenie okień, rzeźnickich, kąpielowych, przewoźniczych, rybackich, spedytorskich, dorożkarskich, a wreszcie kupcy utrzymujący składnice lub sklepy, są zobowiązani zgłosić swe przedsiębiorstwa do ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków i to w Urzędzie Ubezpieczeń (Starostwie) lub w Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu.

W następnych tygodniach będą osobni kontrolerzy spisywać przedsiębiorstwa w wszystkich miejscowościach i tych przedsiębiorców, którzy nie zgłosili swego przedsiębiorstwa do ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków spotka bardzo dotkliwa kara.

Dla pracodawców, zatrudniających urzędników prywatnych (pomocników i uczniów handlowych i biurowych, urzędników fabrycznych i folwarcznych, nauczycieli prywatnych, werkmistrzy i w. i.) istnieje w dalszym ciągu obowiązek opłacania osobnych składek do ubezpieczenia urzędniczego. Ubezpieczeniu temu podlegają wszyscy wyżej wymienieni pracownicy, których roczny zarobek nie przekracza 300.000 mk. Składki przesyłać należy do Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu (Wydział urzędników prywatnych). Karty ubezpieczeniowe i formularze zgłoszeniowe wydają Starostwa (w Poznaniu Magistrat).

Poznań, dnia 27 listopada 1921 r.

Ubezpieczalnia Krajowa.

793.

NOMINACJA

urzędnika stanu cywilnego na obwód leśniewski.

Dekretem z dnia 25 listopada 1921 r. L. dz. IIb 7392|21 zamianował pan Wojewoda Pomorski p. Józefa Szornaka, oberżystę z Leśniewa, urzędnikiem stanu cywilnego na obwód leśniewski.

Puck, dnia 1 grudnia 1921 r.

Lipski, starosta.

794.

SPROSTOWANIE

w sprawie pryszczycy.

W Orędowniku Urzędowym nr. 85 z dnia 19 listopada 1921 r. poz. 732 zaszła pomyłka, a mianowicie:
u p. Budnika w Odargowie,
u p. Konkola w Nadolu,
u p. sołtysa w Mienkowicach,
u p. sołtysa w Goszczynie, oraz na obszarze dworskim w Krokowie urzędowo pryszczycy nie stwierdzono.

Puck, dnia 5 grudnia 1921 r.

Lipski, starosta.